

מקהיר תצא תורה

דברים אלה נכונים גם ביחס להתנהגות הצבא המצרי, שעמד במבחן עליון, ויכול לו. הוא לא הפעיל את כוחו הרב מול ההמונים, מצד אחד; ולא הציב עמודי תליה לשליטים בחוצות העיר מצד שני; אלא אפשר למובארק לפרוש בכבוד יחסי ככל שניתן, ונטל על עצמו התפקיד להעביר את המדינה לחיים דמוקרטיים מלאים.

כל אלה צריכים לעורר תקוות גדולות בישראל. כמובן, איננו יודעים עדיין את אשר ילד יום, והרבה תלוי במה שיקרה בחודשים הקרובים, אבל ממה שכבר נתגלה לנגד עינינו - עם גדול בשעתו הגדולה - מותר להאמין שיש להן יסוד.

אם אמנם כך יהיה, אולי העידן החדש במזרח התיכון יהיה עידן של תחרות בדרכי שלום על כתר הדמוקרטיה, וכלל לא בטוח שבעניין זה מירושלים תצא תורה ולא מקהיר.

אם אין זו הזיה בת הרגע, ששלהבה דמיונם של המונים ועתידה, חלילה, להתנפץ בפניהם, הרי המהפכה במצרים, לפחות עד לכתיבת דברים אלה, היא אחד מפלאי הזמן החדש. מעולם לא התרחשה בעת החדשה מהפכה כה טהורה, כה אצילה, כה צעירה (והדברים, כמובן, קשורים זה בזה), כמהפכת כיכר השחרור בקהיר.

מהפכה שדיברה בקול אחד, למרות שלא היה לה דובר. מהפכה שרצתה דבר אחד, למרות שהשתתפו בה מיליונים. מהפכה שהיתה בלתי אלימה, למרות שלא היה לה מנהיג שיכוון אותה. לכן ההתנהלות הנבונה, החכמה, הנחושה והסבלנית של ההמונים המצרים, מפליאה עוד יותר מאחר שנעשתה בדרך ספונטנית, טבעית לגמרי, מאליה כמעט, ללא אמצעים ארגוניים, מפלגתיים, תקשורתיים וכדומה.

כיכר תחריר 2011